

let, hvorledes man da saa ubetinget kan erklære sig imod en local Skat paa Kjøbenhavn, naar man dog indrømmer, at Kjøbenhavn kunde blive Bederlag skyldig. Det er jo vel muligt, at der kunde stee en saadan almindelig Fordeling af denne Afgift og af flere andre Afgifter, at dette Bederlag paa denne Maade kunde komme igjen; men ubetinget, forekommer det mig ikke, at man kan erklære sig imod en Lokalskat paa Kjøbenhavn, naar man indrømmer, at det er muligt, at Kjøbenhavn kan blive Bederlag skyldig. Den ærede Minoritet mener, at det ikke er nødvendigt, at man, naar man ophæver en Afgift, skal kunne paavise, hvorledes den kan vederlægges. Det er jo vistnok ikke aldeles nødvendigt, man kan jo haabe paa, at den næste Rigsdag kan gjøre det godt igjen; man kunde endogsaa sige, at Følgen blev dog kun en Underballance i Finantsferne, og det er forhen seet, at der har kunnet være Underballance i Finantsregnskabet fra et Aar til et andet, og det kan jo vel ogsaa gaae en Tid; men Sligt troer jeg dog ikke, det var værdt at udsætte sig for her. Den ærede Minoritet indrømmer ogsaa, at det vilde være „heldigere“, at det vilde være „mere beroligende“, hvis man strax havde kunnet sætte en anden Afgift istedet; men heri, troer jeg, er overmaade Meget indrømmet; thi jeg haaber, at det ærede Thing ikke vil tage en Beslutning, om hvilken det maatte erkende, at det var en mindre heldig Beslutning, at det var en Beslutning, der havde noget Foruroligende i sig. Naar det siges, at det er en Selvfølge, at den lovgivende Magt i sin Tid maa blive enig om Bedtagelsen af en Skattebasis, der kan bære, hvad der i denne og anden Henseende bliver nødvendigt at paalægge, da vil jeg ogsaa haabe, at dette skal blive en Selvfølge; men det er ikke en Selvfølge, at Rigsdagen næste Gang, naar den kommer til at forhandle om, hvorledes den skal dække Afgangen for den kjøbenhavnske Consumtion, under Forhold, som man i Dieblirket ikke kan beregne, under Forhold, som muligen kunne være endnu vanskeligere end de nærværende, da vil komme til Erkjendelse af, at der i Dieblirket gives en anden Maade, hvorpaa disse 2 Edr. Guld

igjen kunne indvindes, en anden Maade, som har mindre imod sig, som er mindre trykkende end den nærværende Beskatning, og, skulde Rigsdagen nu komme til det Resultat og paa Grund deraf finde, at man ikke havde gjort vel i nu strax at ophæve den kjøbenhavnske Consumtion, da vilde den jo vistnok, endsskøndt den efter min Mening dog under slige Omstændigheder maatte kunne benytte sig af sin Ret til at tage den Beslutning, som den maatte ansee for at være den rigtigste, dog bestinde sig i en overmaade piinlig Forlegenhed, naar man allerede nu var gaaet hen og havde ophævet Consumtionen. Det er vistnok meget betænkeligt saaledes at foregribe den næste Rigsdag, og det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til saaledes at dele Arbejdet med den. Thinget deler dette Arbejde paa den Maade, at det selv tager den bedste Deel, jeg mener ikke den bedste Deel i Bibelens Forstand, men jeg mener den letteste Deel, den Deel, som lønner sig bedst maaskee; men derimod bliver den besværlige Deel af Arbejdet overladt til den næste Rigsdag, og det forekommer mig dog at være meget mere i sin Orden, at det ene følger med det andet. Jeg har, som sagt, og vi have Alle haft store Betæneligheder ved denne Afgjørelse, der har fundet Sted i Folkethinget, og jeg troer ikke, at disse Betæneligheder kunne udtrykkes stærkere end de ere blevne udtrykte af den høitagtede Finantsminister. Den høitagtede Minister har nemlig under Sagens Behandling i det andet Thing fundet sig foranlediget til at udtale sin bestemte Advarsel imod det Skridt, Thinget dengang stod i Begreb med at gjøre. Jeg skal tillade mig at henvise til disse Ord, som findes i Rigsdagstidenden for Folkethinget Nr. 62 Pag. 980. Jeg tillader mig at citere Stedet, om nogle af de ærede Medlemmer skulde ønske at eftersee det, for endnu engang at lægge sig det paa Hjerte. Det lyder saaledes: „Jeg har derfor som Minister ikke andet Middel at stille imod Opinionen, som kæmper for denne Sag, end min simple Advarsel, og den har jeg anseet det for min Pligt at fremsætte, for at det kan findes nedlagt i Rigsdagens Archiv, at jeg i rette Tid har advaret imod for